

Adressi nro 10

Helminä kiiltävät vuosien päivät,
vain sydämiimme muistot jäivät.

Surun kyynelten läpi loistavat
onnellisten päivien muistot.

En ma enää aja virvatulta,
onpa kädessäni onnen kulta;
pienentyy mun ympär elon piiri;
aika seisoo, nukkuu tuuliviiri;
edessäni hämäräinen tie,
tuntemattomahan tupaan vie.

Hiljaa, hiljaa kuljen tietä ikiuneen.
Silmäni mä suljen, aika levon on.

Ken tulkita vois kaiken tarkoituksen.
Me jäämme hiljaa vaiti vaieten.

Ikikirkkaus polkusi valaisee,
kun on saapunut matkan pää.
Mikä kauneinta oli, se muistoksi jää.

Rauha uneen uupuneelle,
matkan määrään saapuneelle.

On hiljaisuus ja suru sanaton,
mut tiedämme, sun hyvä olla on.

Siellä kukkia täynnä on maa,
siellä uupunut levätä saa.

Ei mikään voi kuolla,
ei kukat, ei tuuli
ei rakkaus kuolla voi.
Ohi polku vain kulkee
ja kukat jää taakse
ja muualla tuuli soi.